

www.jollibread.com

© Del text: 2025, Arturo Padilla
Obra original publicada a Fiction Express
(www.fictionexpress.com). Copyright © Fiction Express Education S.L.

© D'aquesta edició:
2025, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.
Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana
Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.
Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)
08908 L'Hospitalet de Llobregat
Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-1152-069-0

Dipòsit legal: M-27261-2024

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: març de 2025

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Queda prohibida la utilització dels continguts d'aquesta obra, de qualsevol manera o per qualsevol procés, amb finalitats de mineria de textos i de dades, aprenentatge automàtic, desenvolupament, entrenament i/o enriquiment d'intel·ligències artificials de qualsevol tipus.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

EL TORNEIG DELS NÚVOLS

ARTURO PADILLA

jollibre

Pròleg

7

—Qui sap com es diu aquesta plaça?

Gairebé tots els nens asseguts a la rotllana van aixecar la mà, ansiosos per respondre.

—Vinga, Unai, tu mateix.

—La plaça dels Escacs.

—Molt bé!

Els altres nens van abaixar les mans, emmurriats perquè la mestra Fàtima no els havia donat la paraula.

—Tothom l'anomena la plaça dels Escacs perquè aquestes rajoles en blanc i negre semblen un tauler d'escacs gegant. —La Fàtima anava caminant al voltant de la canalla vestida de blanc.— Però en realitat aquesta plaça té un altre nom. Algú sap quin és?

Ara, aquells nens i nenes de vuit anys no van saber respondre. Tot d'una, l'Aaron va aixecar la mà.

—Aaron, què en penses?

—La plaça de les Escombraries.

Els seus companys van esclatar a riure.

—Eh! Per què rieu? —se'ls va encarar el nen—. La plaça està plena d'escombraries.

—Va, silenci! —La Fàtima va picar de mans fins que va asserenar el grup.— Aviam, Aaron, per què dius això?

Ell es va convertir en el centre de totes les mirades.

—Perquè m’ho ha explicat el meu pare. M’ha dit que els pulcres van enterrar un munt d’escombraries sota la plaça després de la Gran Catàstrofe.

Els seus companys van dirigir l’atenció cap a la Fàtima esperant la seva reacció. Ella va contemplar la immensa plaça blanc-i-negra que es perdia entre l’espessa boira, d’on apareixien i desapareixen persones que deambulaven com espectres.

8

—Doncs sí, el teu pare té raó. Els pulcres van enterrar un munt de deixalles radioactives de la Gran Catàstrofe sota aquestes rajoles.

—Veieu com tenia raó? —els va etzibar l’Aaron als companys.

—Som damunt de deixalles radioactives?

—I què fem aquí?

—No patiu, nens, les deixalles són tan avall que no ens poden afectar. —La Fàtima es va aturar i va posar els braços fent nanses.— Anem a pams: què va ser la Gran Catàstrofe? A veure, Raj.

—Una guerra nuclear.

—Sí senyor, va ser una guerra nuclear que gairebé va destruir tota la població del planeta. I algú se’n recorda, de quants anys fa que va passar? Digues, Katrina.

—Vint-i-un?

—Ui, te’n falta un!

—Vint-i-dos?

—Això mateix: vint-i-dos anys. Vosaltres encara no havíeu nascut, però els vostres pares i jo vam patir la guerra quan érem joves. Molts països del món van entrar en guerra i van fer esclatar bombes nuclears que van arrasar ciutats senceres. —La mestra va tancar els ulls i es va tornar a veure asseguda en aquell camió de refugiats, deixant enrere una ciutat en ruïnes coberta de cendra i cadàvers.— Va morir moltíssima gent, però uns pocs habitants del món vam sobreviure i vam venir a viure aquí, a Mangore, per estar-hi protegits.

—A la meva mare la van obligar a venir —va explicar l'Èrika mentre s'abraçava les cames—. Ella es volia quedar al seu poble, però un dia va passar un camió de la Pulcra, dos guàrdies la van agafar i la van portar aquí.

—La Pulcra és la pesta —va saltar l'Aaron.

—No parlis d'aquesta manera! —el va renyar la Fàtima.

—Si és la veritat! No ens deixen fer res...

—Aaron, prou! —va alçar la veu.

Tots els nens es van quedar mirant la Fàtima sorpresos. La mestra gairebé mai cridava. Ella va inspirar fondo. Va observar la silueta del Bastió embolcallat de núvols que s'alçava sobre el turó que es retallava tot just davant seu. Aleshores, va sentir una esgarrifança; la Pulcra tampoc no li havia donat l'opció de triar, però era massa perillós malparlar-ne...

—Els pulcres ens van salvar la vida —va prosseguir la dona mentre continuava caminant al voltant de la rotllana—. La Guàrdia Pulcra es va encarregar de recórrer molts països del món per rescatar els supervivents de la Gran

Catàstrofe. Gràcies a ells, tots nosaltres som vius. I gràcies a ells, vivim en aquesta ciutat tan segura. Els pulcres van emmurallar-la perquè estiguem més protegits. I, com he dit abans, també van enterrar les deixalles radioactives de la guerra sota aquesta plaça per evitar que la radiació ens fes mal. Per això, el nom oficial de la plaça és plaça del Triomf.

—Però, *senyu*...

—Aaron, ja n'hi ha prou per avui! —es va plantar—.

10

Au, us deixo una estoneta perquè esmorzeu i, després, seguirem amb l'excursió.

Els nens van treure els entrepans de les seves motxilles blanques; tots menys l'Aaron, que clavava la vista a terra. Per què la mestra Fàtima no l'havia deixat parlar? Ell volia explicar que la radiació no els feia mal, que el seu pare deia que tot era una mentida podrida dels pulcres.

—Aaron.

No va reaccionar.

—Aaron, rei, mira'm.

Va notar una mà que li aixecava la barbeta i va topar amb els ulls grisos de la Fàtima a un pam de distància. El cor se li va accelerar.

—Sé que volies donar una altra opinió sobre la radiació, però val més deixar-ho córrer. Ets un nen molt eixerit, potser massa, però de vegades no pots dir el que penses... Ja ho entendràs quan siguis gran. —La Fàtima va dibuixar un somriure amarg.— Au, afanya't i menja't l'entrepà!

L'Aaron va obrir la cremallera de la motxilla mandrosament. No entenia res. Per què no podia dir el que pensava? Per què tothom els tenia tanta por, als pulcres?

Va agafar l'entrepà, el va desembolicar i hi va clavar una queixalada. Enfront seu, l'Èrika compartia un tros del seu entrepà amb l'Unai. Com podia ser el seu amic? Sí, l'Unai era el guapo de la classe, però també era un imbècil. L'Èrika era molt més intel·ligent que ell.

—Nois, anem recollint! No vull cap paper a terra!
—va anunciar la mestra al cap d'una estona—. Ara anirem a l'estàtua de l'estany.

L'Aaron va albirar l'enorme estàtua negra que s'erigia uns cent metres enllà, enmig d'un estany que presidia l'accés principal a la plaça. I va sentir un formigueig a les cames.

—Unai, fem una cursa fins a l'estàtua! —li va proposar quan aquest passava pel seu costat—. T'hi atreveixes?

L'al·ludit va arrufar el nas. No era tan ràpid com ell, però com que tenia l'Èrika a prop, no podia quedar com un gallina.

—Vinga, va!

—Ei! I jo què? —es va queixar l'Èrika.

—És una cursa de nens —li va reblar l'Aaron—. Tu només mira com guanyo.

—Continua somiant, nyicris —li va etzibar la nena—. Jo m'hi apunto.

L'Èrika va posar el peu a la línia d'una filera de rajoles. Els dos nois la van imitar sense oposar-s'hi. L'Aaron els va mirar i va fer el compte enrere amb els dits.

—Tres, dos, u... Pulcre l'últim!

I tots tres van engegar a córrer.

Encara que havien començat ben igualats, l'Aaron aviat ja va agafar avantatge. Se sentia lleuger com el vent,

sempre havia estat el més ràpid de la classe i li agradava lluir-se davant de l'Èrika. Malgrat tot, va notar com la noia l'avançava en els últims metres.

—Primera! —va cantar ella en tocar el repeu de marbre de l'estany.

L'Aaron va arribar tot seguit i l'Unai, uns instants després.

—No t'he vist guanyar, Aaron —el va provocar la nena—. Què ha passat?

12 —M'he deixat guanyar perquè ets una noia.

—Segur!

—Com et fot quan perds... —li va deixar anar l'Unai amb un clatellot.

—Unai, deixa'l en pau!

—Però si l'hi he fet de broma.

Aviat va arribar la Fàtima amb la resta del grup. Els va reprendre per haver marxat corrents sense esperar els companys, tot i que tampoc no semblava gaire enfadada.

Van prosseguir amb aquell coi de visita, van envoltar l'estany rectangular de marbre blanc i van contemplar l'estàtua per davant. Era una imponent escultura d'un home de marbre negre que s'erigia sobre un pedestal de dos metres enmig de l'estany.

—Algú sap qui és aquest senyor?

L'escultura representava un senyor gran, amb una bata llarga i un tarannà arrogant, que sostenia una pastilla al palmell de la mà.

—És el Gran Salvador —va contestar una nena.

—Molt bé, Evelyn, és l'estàtua més gran de Mangore del Gran Salvador. És molt fàcil reconeixè'l perquè té alguna cosa a la mà. Aviam, Chen, què hi veus?

—La pastilla de la purificació.

—Justa la fusta. El Gran Salvador va ser el científic més important després de la Gran Catàstrofe, perquè va descobrir la pastilla de la purificació, la medicina que elimina la radiació tòxica que tenim al cos. Aquest senyor es va passar molt de temps fent experiments al seu laboratori fins que va trobar una fórmula que ens pot protegir de la radiació tòxica durant vint-i-quatre hores, per això els pulcres del Bastió no n'estan contaminats, perquè cada dia es prenen aquesta pastilla... Alguna pregunta?

13

L'Aaron va aixecar la mà. La Fàtima en va buscar d'altres, però ell era l'únic que alçava el braç, subjectant-se'l amb l'altra mà per fer-se veure. Al final, la mestra no va tenir més remei que donar-li la paraula.

—I per què els immunds no ens podem prendre aquesta pastilla?

—Doncs perquè no n'hi ha per a tothom, Aaron. Els ingredients són molt escassos i només es fan pastilles per als pulcres.

—Però no hi ha dret! —va protestar el nen—. Per què ells sí i nosaltres no?

La Fàtima va empassar saliva. Al carrer del davant, una parella de guàrdies pulcres creuava la carretera amb les seves armadures, cascos i pistoles d'electroxoc.

—Els pulcres van ser els fundadors de Mangore, Aaron. Ells podien haver-se quedat tots sols a la seva ciutat,

però ens van acollir als immunds i ens van permetre començar una nova vida en bones condicions. Per això han prohibit l'ús dels colors, perquè ja sabeu que els colors ens fan mal, ens estimulen la radiació tòxica que tenim al cos. Els pulcres s'han esforçat de valent perquè tot Mangore sigui una ciutat segura en blanc i negre.

La Pulcra havia creuat la carretera i feia una ronda habitual per aquella zona. La Fàtima va procurar semblar el més natural possible. Va donar la paraula a l'Èrika.

14 —La meva mare diu que tot això dels colors s'ho han inventat els pulcres, que és una manera de tenir-nos controlats.

—Sí, a mi també m'ho han dit —va afegir l'Aaron.

—I a mi, també! —s'hi va afegir l'Unai.

—Prou! —La Fàtima va alçar la veu per segon cop el mateix matí sense perdre de vista la Pulcra. Tots els alumnes van callar a l'instant.— Potser els vostres pares tenen altres opinions, però ens toca obeir les normes i respectar les lleis per viure en pau. —La Pulcra s'allunyava. La Fàtima va abaixar el to de veu:— Però... hi ha una manera de canviar les coses. Com bé sabeu, cada any s'organitza el Torneig dels Núvols entre pulcres i immunds. Aquesta cursa de relleus és l'oportunitat que tenim els immunds per entrar al Consell de Govern del Bastió i canviar les lleis. El nostre equip, els Voltors, és molt bo.

—Però l'any passat ens van apallissar els Albatros —va intervenir l'Unai—. I l'altre. I l'altre...

—Quan en tingui divuit, seré un Vultur —va assegurar l'Aaron—. I guanyarem el Torneig dels Núvols!

—Aaron!

Ell es va remoure entre els llençols.

—Què? —va balbucejar—. Quina hora és?

—Un quart de set —el va advertir la mare des de la porta.

Un quart de set? I l'entrenament començava a les set. Va obrir els ulls de cop. Era tardíssim! Es va incorporar del llit de seguida. Tenia el mòbil entre els llençols. Una altra vegada n'havia aturat l'alarma i s'havia quedat adormit.

Es va aixecar d'una revolada i va sortir de l'habitació disparat, fent que la mare s'apartés bruscament al llindar de la porta. Es va tancar al lavabo, va pixar i es va rentar la cara. Encara tenia els plecs del coixí impresos vora els ulls blaus i els cabells escabellats. Semblava que s'hagués barallat amb un lleó, aquella nit! Com que no tenia temps de dutxar-se, va ficar el cap sota l'aigua de l'aixeta i es va modelar els cabells amb els dits. Després, va obrir el pot de les lentilles. Amb molta cura, primer es va posar la dreta i després, l'esquerra. Com cada dia, els seus ulls blaus es convertien en grisos.

—Tens l'esmorzar damunt la taula —li va dir la mare quan va sortir.

—Gràcies, mama! T'estimo!

A l'habitació, es va vestir amb l'uniforme negre i es va preparar la bossa d'esport amb la muda, la tovallola, les xanquetes i el necesser. Va tancar la bossa al terra del menjador i es va entaular davant d'un plat amb rodanxes de bull blanc, un ou ferrat i una mica de formatge fresc. Un esmorzar que només es podien permetre els esportistes d'elit. Va sucari un tros de pa dins del rovell gris de l'ou mentre sentia el clip informatiu del Bastió des del televisor encès de fons.

16

Va desbloquejar el mòbil i va obrir l'aplicació Mango-re Vibes. L'Èrika havia penjat un vídeo amb una panoràmica de l'estadi dels Voltors. Ell li va fer un «m'agrada» i li va comentar la publicació:

«En 10 dies la farem grossa   ».

—Que no et pots desenganxar del mòbil ni per esmorzar? —li va retreure la mare, que va aparèixer de la cuina amb dos gots de suc negre.

—Oh, suc de taronja! Mama, que gran!

—Cal aprofitar. Aquesta temporada les taronges estan força bé de preu —va assegurar mentre li deixava un got damunt la taula.

Tot seguit, la dona es va encaminar fins al sofà atrocinat i va col·locar l'altre got de suc sobre la tauleta que hi havia davant del televisor.

—Mama, per a qui és aquest suc?

Quan ella en va ser conscient, va sospirar.

—Vaja, quin cap! —Va agafar el got, es va acostar a l'Aaron i es va asseure amb ell.— Al teu pare li agradava prendre's el suc de taronja mentre mirava les notícies des del sofà...

La mare no havia superat l'absència del pare. Les seves reaccions demostraven que encara l'esperava, com si pogués tornar en qualsevol moment. Fins i tot, sovint parlava d'ell en present... Alguns veïns del barri se n'havien adonat. De fet, l'Aaron havia sentit d'esquitllentes que l'anomenaven «la boja».

La veu de la Kàtia, l'avatar informatiu del Bastió, va omplir el silenci: «Aquest matí s'han començat a instal·lar les grades de ferro al llarg de l'avinguda del Bastió. Hi haurà uns tres-mil seients disponibles en aquest darrer tram...»

—Només queden deu dies, mama, per canviar les coses.

Ella va sospirar.

—Sí, el teu pare deia el mateix...

L'Aaron va mirar el rellotge de la paret. Eren dos quarts de set. Feia tard! Es va aixecar mentre bevia un últim glop de suc.

—Mama, me'n vaig! —Va agafar la bossa de terra i li va fer un petó al front.— Fins després!

—Encara no t'has acabat l'esmorzar!

—És que no tinc temps!

Es va posar les vambes, va tancar la porta i va baixar les escales a correuita. El fred del carrer li va eriçar la pell. Aquell matí, la boira humida que recobria Mangore

semblava més espessa del normal. Fins i tot desdibuixava els edificis de formigó que hi havia tot just al davant.

Quan es disposava a creuar la carretera, el semàfor es va posar en negre. Va esbufegar i va començar a fer petits saltirons per escalfar. Si tornava a fer tard, el Ben el mataria; ja seria la segona vegada aquella setmana i només quedaven deu dies. L'equip no es podia permetre el luxe de perdre ni un minut d'entrenament. Hi havia massa en joc.

18 Quan la figura de l'homenet es va il·luminar en blanc, va creuar el pas de zebra escopetejat i va enfiletar un carrer principal que s'esvaïa enmig d'una quadrícula de blocs de formigó. No li agradava gens el seu barri, els edificis semblaven els mòduls d'una presó immensa, encara que hi havia barris més lúgubres.

El carrer desembocava a la rotonda de l'Arc, on s'erigia un majestuós arc de triomf de pedra volcànica amb el lema gravat a la part de dalt: ORDRE. SUBMISSIÓ. PAU. Cada cop que llegia aquelles paraules, li bullia la sang. El Bastió ni tan sols dissimulava la seva dominància.

Va agafar el passeig dels Espectres, una rambla de rajoles blanques on sempre hi havia gent passejant. De tots els fanals penjaven els rètols que anunciaven: «30è Torneig dels Núvols. El moment de l'esperança».

L'Aaron va accelerar el ritme, amb més determinació que mai, tot esquivant un degoteig constant de viants que caminaven amunt i avall. A la banda dreta, va passar per davant dels famosos espectres, un seguit de siluetes fosques impressionades en un mur de totxana

d'una antiga fàbrica que s'havia conservat després de la guerra. Encara que havia passat moltes vegades per allà, no deixava d'estremir-se en contemplar aquelles formes humanes: homes i dones que feia anys passejaven pel carrer tranquil·lament quan els va enxampar la radiació d'una bomba nuclear i van morir abrasats a l'instant. N'hi havia més per tota la ciutat. El Bastió s'havia encarregat de preservar aquests vestigis de la Gran Catàstrofe per recordar-los que eren immunds, que tots ells acumulaven la radiació tòxica als seus cossos.

19

Ja albirava la porta de ferro forjat del parc de la Cen-dra, el parc més gran de Mangore. Tan bon punt va creuar l'entrada, va començar a recórrer un dels camins de grava perlada que travessava el parc, enmig de jardins de gespa negra, rosers de flors blanques i boscos de roures i plataners de color cendrós. Com hauria estat aquell parc abans de la Gran Catàstrofe? Mangore s'havia reedificat sobre les ruïnes d'una antiga ciutat que el Bastió mai havia anomenat, però de ben segur que devia haver sigut una ciutat plena de color. Cada vegada li costava més d'imaginar un parc verd, on els rosers mostressin flors de diferents colors: vermelles, taronges, grogues, roses... Devia haver sigut tan impactant! Malauradament, el Bastió havia modificat genèticament el pigment de la vegetació i totes les plantes que germinaven a la ciutat eren blanques, grises o negres.

De fet, els carrers, els edificis i els espais estaven pintats de blanc o negre. Mangore era un autèntic dibuix al carbonet. El Bastió havia prohibit l'ús de qualsevol color

perquè, segons la versió oficial, «l'espectre electromagnètic dels colors estimulava la radiació tòxica del cos i exposava la població a una mort prematura». El Bastió també deia que els colors intoxicaven l'aire i altres bajanades per l'estil.

20 Passaven de tres quarts de set. Mentre l'Aaron augmentava el ritme, un husky el va avançar udolant i fent saltirons amb ganes de jugar. Els huskys eren de les poques races de gossos permeses i l'Aaron hi tenia fal·lera. No va poder evitar aturar-se i agenollar-se davant de l'animal, que el mirava a través de les seves lentilles grises. Li va acariciar la gola mentre ell, encara panteixant, entretancava els ulls complagut amb aquelles moixaines. Que n'era, de feliç, totalment aliè a tot...

El propietari, un home gran amb boina i pipa, s'hi va acostar.

—Té un gos preciós, senyor.

—És una gossa i es diu Nala —li va explicar l'home mentre s'ajupia i també l'acariciava—. Fa poc que va tenir dos cadells, però la Guàrdia Pulcra se'ls va endur ahir per sacrificar-los. Havien sortit blancs i marrons...

L'Aaron va sospirar mentre contemplava la gossa que respirava acceleradament.

—Em sap molt de greu.

—Vaig estar a punt d'abalançar-me sobre un dels guàrdies...

—Només cal una mica més de paciència —va expressar l'Aaron mentre es reincorporava—. Això s'acabarà aviat!

—Fa massa anys que sento que això s'acabarà, però tot continua igual...

—Els Voltors guanyarem el Torneig.

—Parles com si fossis un d'ells.

L'Aaron va apuntar un somriure i va marxar.

Més endavant, una multitud de persones s'aplegava en una cruïlla de camins, tot just enfront d'un jardí de rosers. Quan s'hi va acostar, encuriolit, va gaitar una furgoneta de la Guàrdia Pulcra sota un salze fosc de la vora. De seguida se li va regirar l'estómac. Quedaven set minuts per a les set, no es podia entretenir, però la curiositat el va vèncer. Després d'obrir-se pas entre la munió de gent, va topar amb un cordó de seguretat. Va contemplar tres guàrdies al voltant d'un roser, vestits amb les seves armadures i cascos blancs que els feien a tots iguals. Un d'ells tallava una rosa groga del roser amb unes tenalles mentre un altre li subjectava una bossa transparent i hermètica. Havent tallat la flor, la va ficar a la bossa alhora que un tercer guàrdia fumigava el roser.

—Feu pena! —va mussitar l'Aaron amb menyspreu.

—Xxxt! —La dona del costat li va clavar un cop de colze.— Si et senten, has begut oli.

—Me la rebufen aquests poca-soltes. —L'Aaron observava la rosa groga atrapada a la bossa hermètica.— Ja feia temps que no en sortia cap de color. Per què no l'ha amagada ningú?

—Es veu que l'ha descoberta un nen —li va xiuxiuejar la dona—, però quan ha cridat el seu pare, la Pulcra ha

aparegut del no-res i ha muntat tot aquest numeret... No se'ls n'escapa ni una!

Els tres agents de la Guàrdia Pulcra s'encaminaven cap a la furgoneta blindada custodiant la bossa. L'Aaron va fixar la mirada en el roser de fulles grises i roses blanques que havia causat tot aquell enrenou. Va inspirar fort. Mentre florissin flors d'altres colors, encara hi havia esperança.

22 Les pantalles de tot el parc es van engegar i va aparèixer l'avatar de la Kàtia, amb el seu habitual rostre inexpressiu de píxels: «Són les 7:00 hores. La toxicitat de l'aire és de 3.500 roèntgens.»

—Oh, no!

Va engegar a córrer.

Va sortir del parc de la Cendra.

A la llunyania, la boira embolcallava l'Ou del Voltor, aquell immens estadi amb forma d'ou tombat. Aprofitant que no venia cap tramvia, va creuar els rails de la via enfondida sobre l'asfalt i va travessar l'aparcament de cotxes. Quan va entrar per la porta d'accés al camp, va passar pels vestidors, va guardar la bossa a l'armariet i va sortir a la pista d'atletisme en un tres i no res.

Tots els companys escoltaven el Ben asseguts en una rotllana al centre del camp, un terreny de gespa negra circumval·lat per vuit carrils de grava blanca. Ell va notar com una ràfega de mirades el crivellaven a mesura que s'hi anava acostant, però va haver-n'hi una que el va fulminar.

La del Ben Mèdici, l'entrenador.

—Aaron, espero que se t'hagi incendiat la casa i que facis tard per això!

—Em sap greu, Ben, tot just s'ha desmaiada una àvia enmig del carrer quan venia cap aquí —es va excusar mentre s'asseia a la rotllana—. L'hem haguda d'atendre entre uns quants fins que arribava l'ambulància.

Alguns dels companys no van poder dissimular una ganyota sorneguera.

—Deixa't estar de romanços! —li va reblar el seleccionador—. Faràs deu sèries d'abdominals després de l'entrenament.

—Què? A sobre que ajudo una àvia...

—Aaron, prou!

El noi va esbufegar fent escarafalls amb els braços perquè l'excusa semblés més creïble. L'Èrika es va desplaçar cap al seu costat.

—La propera vegada pots dir que has vist el sol i que t'ha deixat encegat una estona —li va xiuxiuejar a cau d'orella—. Potser aquesta cola més!

L'Aaron va reprimir una riallada i va puntualitzar:

—Almenys m'he currat la interpretació, eh?

El Ben, que havia estat parlant, va callar de cop i es va plegar de braços.

—Aaron, Èrika, em podeu recordar quants anys teniu?

Tots dos van arrufar les celles.

—Divuit —van contestar alhora.

—Ah, pensava que m'havia confós i que em trobava davant d'uns nens de parvulari.

Els seus companys se'n van burlar armant xivarri.

—Eo! Això va per a tots —va matisar l'entrenador alçant el dit i fent callar tothom de cop—. Encara no us feu a la idea de la responsabilitat que teniu damunt les espatlles. El Torneig dels Núvols serà d'aquí a deu dies i tots els immunds confien en vosaltres. Aquest torneig no és una cursa qualsevol, és l'únic esdeveniment de l'any que dona esperança a la gent.

—Ben, fa vint-i-nou anys que els Voltors competim contra els Albatros i no hem guanyat mai el Torneig —el va rebatre l'Unai—. Quina esperança podem donar?

—Amb aquesta actitud, ves-te'n a casa, pallús —va saltar l'Aaron.

—Prou —va intervenir l'entrenador.

—I per què no te'n vas tu a buscar velles imaginàries, imbècil? —s'hi va tornar l'Unai—. Ja t'assembles a la boja de la teva mare...

—A la meva mare ni l'esmentis, malparit!

—He dit que prou! —El Ben havia alçat la veu. De seguida, es va crear un silenci sepulcral.— No consento les faltes de respecte dins de l'equip. Aaron, disculpa't.

—Jo? Però si ha començat ell!

—Aaron, ara.

—Uf! No n'hi ha dret!

—He dit que ara!

L'Aaron va rebufar i va abaixar el cap.

—D'acord, perdó.

—Unai, ara tu.

El noi va serrar les dents i es va prendre uns segons.

—Perdó.

I tots dos sabien que no eren sincers.

—Espero que sigui l'última vegada que us falteu al respecte. No em tremolarà el pols a l'hora de desqualificar-vos de la competició si torneu amb aquesta baralla de galls. I l'avís va per a tothom, eh? La filosofia dels Voltors es basa en la unitat i la cooperació entre tots, així que no penso tolerar cap persona que posi en perill l'harmonia del grup. Me la rebufa qui sigui. Aquest torneig és un treball en equip. La gent espera que fem pinya i que ens concentrem al màxim per guanyar. —El Ben va començar a caminar al voltant de l'equip.— Fa molts anys que soc seleccionador dels Voltors; cada temporada entreno els joves més ben preparats de la ciutat i sé millor que ningú el que significa una derrota any rere any, però continuo fent això per mantenir viva la il·lusió de la gent. Si guanyeu el Torneig, no guanyeu només vosaltres, sinó que guanyem els dos-cents mil immunds de Mangore. Vosaltres sereu els nostres representants, vosaltres accedireu al Consell de Govern del Bastió i vosaltres canviareu les lleis per aconseguir una societat més justa. Per això us heu de preparar en cos i ment. Heu tingut la millor formació acadèmica i la millor preparació física. Per això us imposito una disciplina tan estricta, perquè no només entreno atletes, sinó que entreno els futurs governants de Mangore. —Es va aturar quan semblava que la veu se li esquerdava, es va escurar el coll i va fer sonar el xiulet.— Som-hi, doncs! Comencem l'escalfament amb dues voltes a l'estadi.

Els joves atletes es van posar drets i van iniciar un trot suau pels carrils de la pista. L'Aaron es va avan-

çar als altres i va córrer al capdavant del grup com si fos endut per una ràfega de vent. Al seu voltant trenta mil seients grisos l'observaven en silenci, uns seients que ben aviat s'omplirien d'aplaudiments, d'ovacions i d'esperança. No podia decebre el seu poble. Havia tingut l'honor de ser seleccionat per la Federació d'Atletisme i tothom el considerava el Voltor més ràpid d'aquell any. A més a més, l'Èrika i l'Unai també eren molt bons. Tots tres havien anat junts a l'escola, havien fet moltes curses plegats i alguns dies el resultat havia estat molt disputat. Formaven un trident ben potent; per tant, no s'enganyava pas quan pensava que els Voltors tenien opcions reals de guanyar el Torneig per primera vegada en la història.

—T'esperaré asseguda quan acabis —el va desafiar l'Èrika mentre l'avançava per l'altre carril.

—No serà a mi!

L'Aaron va agafar embranzida fins que es va situar al seu costat, però ella no es va deixar avantatjar i tots dos van córrer freqüentment durant la resta de l'escalfament.

Quan van sentir el toc de xiulet del Ben, els dos joves van deixar de córrer. Encara panteixant, es van encaminar cap al centre del camp.

—Aaron, si no pots més, et truco a una ambulància —el va provocar l'Èrika.

—Perdona? Estàs parlant amb el millor Voltor de la història.

—Doncs per ser el millor Voltor de la història, no t'he vist avançar-me.

—Perquè ets una motivada en els escalfaments. Cal reservar energies.

—Ah! Pensava que em diries que t'has deixat guanyar... un altre cop.

—Ei, ei, no ens passem, que tampoc m'has guanyat.

Van arribar fins al Ben amb la resta dels companys. El vell entrenador els esperava picant-se la mà amb el cilindre que farien servir de testimoni en l'entrenament.

—A la sessió d'avui, farem un assaig general del Torneig dins de l'estadi —va explicar ell quan hi van ser tots—. Avui farem un entrenament cronometrat en pista, però en els propers sortirem fora per assajar el recorregut real per la ciutat. Com bé sabeu, són vint quilòmetres pels carrers de Mangore. Us vull al 200%, entesos? No us sento! —Tots els atletes van cridar que sí ben fort.— Això espero. Ara us anunciaré l'ordre dels relleus perquè sapigueu les vostres posicions finals.

Tal com l'Aaron s'imaginava, l'Èrika li passaria el testimoni i ell seria l'últim rellevista de la cadena, l'encarregat de portar el cilindre a la línia de meta. Es va intercanviar una mirada amb ella apuntant un somriure murri.

Quan l'entrenador va acabar de donar els últims detalls sobre les posicions, va posar la mà al centre.

—Voltors! —Tots ells van col·locar les mans unes damunt de les altres, a punt per corejar el seu lema.— Units fem por!

Van aixecar les mans alhora contagiats d'ànim i força. El Ben va lliurar el testimoni a l'Unai, que seria el primer

a sortir, i de seguida tots els atletes es van escampar per la pista mentre que els dos suplents s'asseien a la gespa com a observadors.

L'entrenador va guaitar els vint corredors situats en les seves posicions. Tot seguit, va aixecar la mà enmig d'un silenci expectant, va fer el compte enrere amb els dits i va xiular ben fort alhora que pitjava el botó del cronòmetre. De seguida l'Unai va sortir disparat com un tret amb la mirada fixa cap endavant.

28

El corredor va fer un parell de voltes al camp a una velocitat de vertigen. Després de completar la segona volta, una companya engegava a córrer uns metres més endavant. En el moment en què l'Unai s'hi acostava, li va allargar el testimoni mentre cridava «mà!» i ella va estendre el braç cap endarrere. Tots dos es van fer el traspàs del cilindre sense mirar-se i l'Unai va deixar de córrer mentre la seva companya se n'allunyava. Tan bon punt ella havia sobrepassat les dues voltes, un altre company va començar a córrer davant seu fins a fer-se el relleu del testimoni. I aquesta dinàmica es va anar repetint entre la resta d'atletes.

Arribava el moment.

L'Aaron tenia els genolls flexionats, les mans sobre la pista i els peus recolzats contra els blocs de sortida. I tan bon punt va veure l'Èrika acostant-se, es va impulsar contra aquells blocs metàl·lics i va arrencar a córrer.

Sentia l'emoció supurant-li per la pell al mateix temps que les cames se li movien desbocades. Mirava cap endavant sentint les partícules minúscules de boira impactar-li contra la cara.

—Mà! —Va sentir el crit de l'Èrika darrere seu.

Va allargar el braç i va agafar el testimoni que li lliurava ella. La sang li va entrar en efervescència. Ara només li quedava volar.